

Eee=MİNE SOTA²

+

BÜYÜYÜNCE
ÇOCUK
OLUCAM

MİZAH

"Bu bir genel
"GÜLDÜR"
kitabıdır!" 🤔

4. Baskı

hayykitap
genç

Büyüyünce Çocuk Olucam

Mine Sota

..... / /

Hayykitap - 880
Edebiyat - 203

Büyüyünce Çocuk Olucam
Mine Sota

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7479-42-4
Hayykitap 1. Baskı, Toplam 4. Baskı: İstanbul, Eylül 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Sti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Büyüyünce Çocuk Olucam

Mine Sota

İÇİMDEKİLER

Mine Sota

1972'de dünyada doğdu. Saklambaç oynadı, okula gitti, otobüs kuyruğunda sıra bekledi. Türk filmleri izledi, gazetenin verdiği ansiklopedilerden almak için kupon biriktirdi. Kendini bildi bileli yazar olmak istedi ama kastettiği "Gönül Yazar" değildi. İlk yazı çalışmaları, evdeki duvarlara keçeli kalemle serbest yazım şeklinde başladı. Sonra kâğıda geçti. Bilgisayar virüsünün insanlara bulaşmadığına ikna olunca yazmaya bilgisayarda devam etti. Çeşitli dergilerden okurlarına seslendi. Hâlâ yazıyor, yazıyor, yazıyor...

@_minnesota instagram

@_minnesota twitter

Öz Mine Sota facebook

Hayykitap'tan yayımlanan kitapları:

Kim Güldüye Gittim Gelicem, Eylül 2021

Büyüyünce Çocuk Olucam, Eylül 2021

Gülme Başına Gelir Komşuna, Eylül 2020

Sen Gül Ben Onları Oyalarım, Mart 2020

Artık Gülsem de Gam Yemem, Mart 2020

You 'TÜP'lü Kanalıma Hoş Geldiniz!, Ocak 2020

1. 000 OKURLAR DA GELMİŞLER!	7
Davul Patladıkdan Sonra Düğünü Ne Yapayım!	9
Kaç Para Bi' Huzur?	11
Büyüyünce Mutlu Olacağım	13

2. "ATMA ZIYAAA!" DENİLEBİLECEK İLGİNÇ ÖTESİ MESLEKLER	17
Profesyonel Uykucu	17
Koku Uzmanı	20
Fıstık Teknikerliği	21
Piliç Eksperti	23
Rahatlama Mühendisi	24
Şiroptaktör	31
Profesyonel Yas Tutucu	32
Evcil Hayvan Psikoloğu	35
Sakız Avcısı	39
Solucan Avcısı	40
Köpekbalığı Akvaryumu Temizleyicisi	42
Gumologist	42
Kupa Bakıcısı	44
Buzdağı Çekicisi	45
Profesyonel Karga Savar	46
Dinazor Tozu Alıcısı	48
Hayvan Cesedi Toplayıcısı	49
Su Altı Golf Topu Toplayıcısı	50
Uzman Gaz Koklayıcısı	51
Ceset Tarlası Bekçisi	52

Yılan Sağcısı 53
Mobilya Deneyicisi 54
Uzay Avukatı 58
Bisiklet Balıkçısı 61

3. DÜNYANIN EN MUTLU EDEN MESLEKLERİ 65

Bahçıvanlık 68
Ada Bekçisi 71
Uzman Su Kaydıracağı Deneyicisi 74
Film Eleştirmeni 75
Çikolata Gurmesi 82
Bilgisayar Oyunu Test Edicisi 83
Gizli Müşteri 85

4. TARİH OLMUŞ MESLEKLER 91

Kralın Tuvaletçisi 91
Şamar Oğlanı 97
Kral Soyтарыsı 101
Uyandırıcı 108

5. KİMLER GELDİ KİMLER GEÇTİ 113

Porsuklar 113
Buz Kesicisi 114
Sülük Toplayıcı 114
Ceset Hırsız 114
Akciğerler 115
Bilgisayar 115
Powdermonkey 115
Profesör 116
Kenevir giydirmeci 116
Süt Adam 116

1.

OOO OKURLAR DA GELMİŞLER!

Merhaba sevgili okurlar.

“Büyüyünce ne olacağım?” diye düşünen gençler,

“İstedğim şeyi oldum. Ama hâlâ başım göğe ermedi. Peki şimdi ne olacak?” diyen büyükler, hepimiz hoş geldiniz.

Bu sefer cümlemizi ortak olarak ilgilendiren nadir bir meseleyle huzurlarınızdayız.

– Dattiri daat daaaaaaaaaat! Dari diri dari diri!

Yalnız bir saniye! Odanın penceresi açık kalmış. Dışarda bugün var da. Kapatıp hemen geliyorum. Yoksa bu kitabı bırakıp, “Oğlan bizim, kız bizim. Teyy teyy!” adlı bir düğün kitabı yazıp onu anlatmak zorunda kalacağız.

Evet. Şimdi zamanda kısa bir yolculuk yaparak, herkesin birkaç dakikalığına çocukluğuna gitmesini rica ediyoruz. Hâlâ çocuk olanlarsa, oldukları yerde kalabilirler. Hiçbir yere gitmesinler.

Küçükken, özellikle bayramlarda gelen akrabaların, komşu teyze ve amcaların sorduğu şu kaçınılmaz soruyu hepimiz bilirsiniz:

“Büyüyünce ne olacaksın bakalım?”

İsviçresiz bilim adamlarının yaptığı bir araştırmaya göre, çocukluğunda bu tip bir sorgu suale maruz kalmamış bir tek çocuk dahi olmadığı bildirildi. Bu meşhur soruya cevap olarak, “Ne biliyim ben. Anneee! Topum nerdeee! Arkadaşlar beklilyoo!” diyenimiz olmuş mudur, bilemiyoruz.

Kimimiz, mahallenin yakışıklı, bitirim abisine hayran olup “Artiz olcam.” demişizdir. Veya kimsecikler kızmadan, sabahlara kadar rahatça play station oynayabileceğimiz kendimize ait kocaman bir oda hayalimiz vardır. Bu sebeple, “Büyüyünce müteaahhit olcam. Bir sürü odası olan evler yapcam.” diyerek, “Vay be! Bu çocukta iş var.” dedirtmişizdir. Yahut “Astronot olcam ben. Uzaya gidicem.” diye son dakika haberi vererek, “Bilmiyorum Şaziye abla. Bunun kafası hepten gökyüzünde. Bu çocuk ne olacak hiç bilmiyorum.” şeklinde kara kara düşündürmüştüzdür. Bir diğer alternatif cevap olarak da, pat diye aklımıza gelen “Pilotçu”, “Saçlı oyuncak bebekçisi”, “Kendi kendini çözen test makinecisi” gibisinden şeyler uydurmuşuzdur.

Bu soru bize ilk kez çocukken sorulur ama sadece o çağla mı sınırlı kalır? Tabii ki hayır. Sorgu Sual Örgütü adını verdiğimiz bu esrarengiz oluşumun üyeleri, büyüyüp iş gücü sahibi olana kadar bizi amansızca takip eder. Yakaladıkları yerde bu sefer de aynı soruyu, “Ay ne kadar büyümüşün. Ee, ne oldun sen şimdi?” versiyonuyla tekrar sorarlar. Ve onlara göre güzel bir şey olmuşsak, “Hımm! Aferin bak tutuğunu koparmışsın.” diyene kadar da peşimizi bırakmazlar. Son nefesine dek hayatının her aşamasını bu örgüte rapor etmek istemeyenlerin, “E artık bi’ araba alıp gezdirirsin bizi. Kaç para kazanıyon bakalım sen şimdi?” sualine, “Para saymaktan araba alacak zaman bulamıyorum. Bir ara siz beni gezdirin.” şeklinde cevap vermeleri yeterlidir.

Şahsen biz bu meşhur soruyla ilk kez karşı karşıya kaldığımızda, “Büyüceemi de kim söyledi.” şeklinde bir cevap vermiştik. Ama tabii büyümek elde olan bir şey değil. En azından bedenen.

Davul Patladıktan Sonra Düşünü Ne Yapayım!

Hazır yeri gelmişken, şimdi bu sorunun bir değişimini kendi kendimize soralım:

Kaçımız çocukken hayalini kurduğu mesleğe sahip oldu? Oldu da ne oldu? Ya da olmadı da ne oldu?

Gün görmüş geçirmiş insanların dediği, “Başta ne var belli değil!” sözünün gizemiyle ilerleyen yılların, “Hayat bu!” denilen kısmına gelince, çoğumuzun hedeflediği mesleğe ulaşamadığını görüyoruz. Doktor olacağım derken cep telefonu bayii olanlar, “Vahşi doğa fotoğrafçısı olmak tek hedefim. Elimde kamera tüm dünyayı gezeceğim.” gibi bir gelecek tasarlarken Beylükdüzü-Söğütlüçeşme arasında gidip gelen bir metrobüs şoförü olanlar mevcut. Peki bunları olmak mutsuz son mudur? Elbette hayır. Yeter ki zaman içinde işini sevsin ve gönül rahatlığıyla yapabilsin. Sevmiyorsa yürümez o iş. Yürüse de topalayarak yürür ve aşırı derecede yorar. Kendi canımız da dahil olmak üzere, başkalarını da canından bezdirebilir.

Özlü Söz Üretim Fabrikası olarak da tanımlayabileceğimiz Çinlilerin, yine bu durumla ilgili muazzam bir tespiti var:

“Bir saat mutlu olmak istiyorsan, şekerleme yap.

Bir gün mutlu olmak istiyorsan, balık tut.

Bir hafta mutlu olmak istiyorsan, tatile çık.

Bir ay mutlu olmak istiyorsan, evlen.

Bir yıl mutlu olmak istiyorsan, servete kon.
Eğer bir ömür mutlu olmak istiyorsan, SEVDİĞİN İŞİ YAP!”

Çok doğru. Çünkü hayatımızı kazanacağımız bir mesleği bir ömür severek yapmak, başlı başına bir nimettir.

İnsanlar, ufacık oldukları zamanlardan itibaren, bir meslek sahibi olabilmek için canla başla çalışırlar. Millet tatillerde kızgın kumlardan serin sulara atarken, “Tatil qeyfi.” diye havuz başlarında resim çekinirken, mesleki hedefine kilitlenmiş arkadaşlar, kalın kalın test kitaplarının içine gömülürler. Ne kadar TEOG, SBS, YGS, PGS, ÖGS, MÖGESE varsa girerler. Hatta en son LPG’ye de girip sıkıntıdan patlayabilirler. Tüm bu aşamalardan geçmeyi başaranlar, meslekleriyle ilgili okullarda okumaya başlayabilirler. Tabii az önce bahsettiğimiz gibi, okumadan önce bir güzel canınıza okumanız gerekmektedir. İşte bu kadar muazzam bir emek ve çaba gerektiren meslek edinme olayı, hayatta paranın para etmediği durumlarda da işinize yaramalı.

Peki, kişilerin var gücüyle yaptığı bu koşturmaca, diplomayı alınca biter mi? Cevap veriyoruz: I ıh! Bitmez. Tüm bunlardan sonra bir de KPSS’ye girmeleri gerekir. Bunu da geçerse sıradaki etap gelir: Görev yerine atanmak. Atandırsa, ne âlâ. Yok, olmadıysa yıllarca atlatmamaya çalışarak atanmayı beklerler. Genelde umutlar hep başka baharlara kalır. Bu bazen yıllar sürer. Ve bir süre sonra umut güncellemesi gelmemeye başlar. Doğal olarak da moral çöküverir. Müthiş bir hevesle “Game Over!” diye tam gaz başlanan bu süreç, zamanla stresli bir bilgisayar oyununa dönebilir ve tam bitiş çizgisine ulaşacağı anda “Dooorttt! Heves süreniz bitti!” gibisinden bir finişle tamamlanabilir. E n’oldu şimdi? Ne olacak, perdeye “Davul patladıktan sonra düğünü ne yapayım!” denen sahne girdi.

Diyelim, kâh bu zorlu etaplardan, kâh zaman içinde farklı zevkler ve idealler edindiğinizden dolayı işinizden soğudunuz. Başka bir şey olmaya karar verdiğiniz. Hadi bakalım. “Ah aslında ben arkeolog olmalıydım. Şimdi nasıl geçecek bu hayat!” diye efkârlanıp ömür boyu muhasebecilik yap.

Ya da muhasebeci olmak istiyordunuz ama pazarcı oldunuz. Yahut pazarcı olup “Domateesss!” diye bağırarak istiyordunuz ama terzi oldunuz. Velhasıl, sizi mutlu edecek işi yapamadınız. İşte insanın içine yatan mesleği yapabilmenin kişi için ne denli önem arz ettiğini özetleyen o meşhur efkâr huzurlarınızda:

“Öfff! Çok sıkıldım bu hayattan!”

Kaç Para Bi’ Huzur?

E o zaman bu buhranlı ruh haline girip, bir ömür hofurdamadan yapılacak mesleği seçmenin şartları nelerdir?

“Dünyaya yeni yeni güzellikler katmayı boş ver. Mutluluğun formülü çok açık. Bir para, bir para, bir de para!” kıstasının her gün yeniden güncellendiği günümüzde, meslek seçiminde en çok tercih edilen motivasyon maddiyattır. Sanki, Ay Başında Bankamatikten Göbek Atarak Ayrılma Fakültesi, Dolu Cüzdan Ana Bilim Dalı adında bir okul var da, çoğu insan buna gitmeye çalışıyor. Kısacası, hayalleri süsleyen meslek kategorisinin Top-10 listesinde bir numaraya “Çok para kazandıran hangi siyese o.” yerleşmiş vaziyette.

O zaman hemen, aslında meslek nedir, sizin ondan beklentilerinizin yanında onun sizden bekledikleri nelerdir meselelerini eşeleyelim. Büyüyünce ne olacağımızın, aslında ne olmamız gerektiğine bağlı olduğunu anlatmaya çalışalım.

1- Meslek, ömür boyu sizinle birlikte olacak, hayatınızı bununla kazanacağınız en önemli olaydır.

Bakınız dikkat ederseniz, “hayatınızı kazanacağınız” diyor. Kazanayım derken kaybedeceğiniz demiyor.

2- Meslek, sorumluluk bilinci kazandırır.

Sorumluluk değil, sorumluluk kazandırmalı.

3- Kişinin yetenek ve becerilerini keşfedip kendini toplumda ifade etmesine fırsat sağlar. “Boyalarla aram iyi. Muazzam bir resim kabiliyetim var. N’apiyim, ben de badanacı oldum. Kendimi faturalarımı ödeyerek ifade ediyorum.” olayıyla alakası yok. Gerçi şu an Da Vinci yaşasaydı, muhtemelen o da badanacılık yapardı, o da ayrı dava.

4- Kişinin olgunlaşmasını sağlar.

Tabii burada olgunluktan kastedilen şey armut değildir. Mesleğini yaparken edindiği tecrübeleri, eksiklerini giderdiği bir avantaja dönüştürmesidir.

5- İcabında işini bir hobi zevkiyle yapabilmesine imkân tanır.

Ay hadi İnşaAllah canım ya!

6- Üretmek, toplumun eksiklerini gidermek

Ki zaten mesleğin icadı, insanların ihtiyaçlarını karşılama ihtiyacından doğmuştur. Faydalı olma açısından birinci derecede önemlidir.

7- Çalışmayan insan faydasız insan, ölçüsünden yola çıkarak, “Boş gezenin boş kalfası.” olarak tanınmamak, güvenilir bir kimse olabilmek için son derece gereklidir.

Aynen katılıyoruz.

8- Bireylere ekonomik özgürlüğünü kazandırır.

İşte buyurun. Günümüzde mesleki başarının ölçüsü her ne kadar zengin biri olmak sayılsa da, mesleğin tanımında bu en son sırada yer alıyor. Ha, siz hem kendinize, hem de toplumun geneline büyük faydalar verecek bir iş yaparsınız, kazanacağınız paranın çok olmasında elbette hiçbir mahsur yoktur çünkü cebinizin doyduğu kadar, yüreğiniz de doyuyordur. Mesut ve de bahtiyarsınızdır. Ama tabii bu en son söylediğimiz milyonda bir gerçekleşen nadir olaylardan biridir çünkü ortamda “Ya para, ya huzur!” seçime iten bir durum hâkim. Düzenin getirdiği dayatmalar yüzünden, “Şöyle yararlı olacağım. Böyle fayda vereceğim.” İdeali, yerini, “Arabalar, evler, bir milyon dolarcık ve zengin bir çevre.” hayaline kaptırmıştır. Kısacası, en son madde kaynak yaparak ilk sırayı geçmiş, “Sabahtan beri burdayım ayol. Önce ben geldim.” der gibi umarsızca orada durmaktadır. Oysa huzur ve mutluluk denen şey, bir şeyler satın alarak dışarıdan içeri yaşanacak bir olay değildir. Parayla satın alınamayan değerlerin, içerden dışarı çıkmasıyla mümkündür. İnsanların sıkıntılarına çare olup huzurlarına katkıda bulunmak en tükenmez mutluluk kaynağıdır. İç huzuru, “Kaç para bi’ huzur?” denilerek fiyatlandırılmaz. İnanmayanlar aşırı derecede tok cüzdanla dolaşan insanların gözlerindeki huzur açıklığına bakabilirler.

Büyüyünce Mutlu Olacağım

Şu dünyada sadece tüketici biri olup her şeye doymaya çalışırken aslında kendini tükettiğinin farkına varanı çok azdır. Bu sebeple çoğu kimse el âlem tarafından övülen mesleği yapıyor olmasına rağmen, “Keşke kimseye muhtaç olmayacak kadar kazansaydım da, işe canımdan bezerek gitmeseydim.” safhasına

Büyüyünce Çocuk Olucam

gelmiş vaziyette. Ve bu hayati sorun, “Aşk mı, para mı?” sorusuna “Makarna haşlamak.” gibi radikal bir cevap vermeden de çoğu zaman aşılamaz.

Yapılan mesleğin mutlu bir ömür sürmek için kişiyi ruhen de doyurması gerektiği gerçeği ekmek, su kadar önemlidir. Yıllarca okuyup edindikleri diplomalarını duvardan indirenler var ne diyorsunuz. Kariyerlerini ve kazanabilecekleri yığınla parayı bir kenara bırakıp hayal ettikleri işi yapmaya yelken açanlar var. Cerrahlıktan vazgeçip şarkıcı olan, “Bana ne gelecekse dünyanın sonu. Bitecekse bitsin artık hayat yolu. Korkum yok, içim rahat, huzurla dolu!” diye şarkılar söyleyerek, Orta Asya’dan direkt uzaya göçen, kapitalizmin dağlarını delen Ferhatlar bile var. Ya da astsubaylıktan koşar adım geçiş yaparak sinema oyuncusu olan rahmetli tonton amcamız Hulusi Kentmen var. Veyahut ünlü bir ceo iken, dünyanın kalabalığı az bir coğrafyasında organik patates yetiştirip çiftçiliğe başlayanlarla, malı mülkü terk edip hayallerinin peşinden gidenlerle doludur dünya.

Ve asrın yanılığısı!

“Başarılı meslek, çok para kazandıran meslektir.”

Bu durum, en isabetli mesleği seçmesi konusunda çocuğuna yardımcı olması gereken pek çok ailenin de düştüğü bir yanılığ olmuştur. “Ressam olcam ben.” diyen evladına, çok yetenekli olduğu halde, “Boyayla karın doymaz. İki resim satacak da hayatını geçindirecek. Faturanı bile ödeyemezsin. Neydi o ressamın adı, hani fakirlikten kulağını kesmişti. Doğru düzgün bir şey ol.” diyerek, belki de bir ömür, “Mutsuz ama paralı biri ol!” dediklerinin farkında olmazlar.

Ya da “Karar verdim. İtfaiyeci olmak istiyom.” diyenlere, daha “Peki neden?” diye bile sormadan, “Neee! Hayatta olmaz. Kaç para onun maaşı biliyon mu sen? Kuş kadar, kuş. Millet

Merhaba.

Yarışmaya dünyadan katılıyorum. Çocukken annem “Avukat” babam “Mimar olacaksın.” dedi. Ama ben, elimden kaçıp gökyüzünde kaybolan balonumu bulmak için astronot olmayı istedim.

Ortaokulda hesap makinemde leblebi yazarken, bilgisayar mühendisi olmaya karar verdim. Lisede şair, üniversitede deli, hayata atılınca da sabretmekten veli oluyordum.

Bu arada gülleyle yüksek atlama 1.siyim.

“Bir gün ben de mutlu olucam.” müsabakalarında tansiyon ödülleri bulunmakta.

Sabahları gözümü açınca beş saniye kadar her şeyin yoluna gireceğini sanıyorum. “Hayatta başarılar.” diyen dünyaya, aslında baş ağrıları dileyip dilemediğini soruyorum. Sıradaki tüm şarkıları Çekoslovak Cumhuriyeti’ne armağan ediyorum. Fakat nedenini hiç bilmiyorum. Hayallerimin yapımında ve yıkımında emeği geçen herkese ne kadar teşekkürüm varsa sunuyorum. Son olarak da “Aşk mı, para mı?” diye sorana, “Makarna haşlamak.” diyorum.

hayykitap

26 TL

KDV'DEN MUAF TIR

ISBN: 978-625-7479-42-4

9 786257 479424